

ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἡ ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

[Ἡ ἱστερία τῆς πιε παθητικῆς, τοῦ πιε τρυφεροῦ καιροσυγκινητικῆς ἔρωτος τοῦ μεγάλου Βιεννέζου μουσικοῦ]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Ζωὴ τοῦ Σοῦμπερτ στὸν πύργο Ἐστερχάζου περνοῦσε εὐχάριστη.

Ὁ πρῆγκιπ τοῦ φερόταν μὲ μεγάλη καλωσύνη καὶ καταδεκτικότητα καὶ συχνά μάλιστα τὸν καλοῦσε στὸ τραπέζι του.

Μὰ δὲν ἦσαν αὐτὰ ποὺ ἔκιναν τὴν εὐτυχία τοῦ Σοῦμπερτ... Ὅχι... Κάτι ἄλλο τὸν ἔκανε εὐτυχιωμένο... Ὁ ἔρωας εἶχε ἀρχίσει νὰ γεννιέται μέσα στὴν καρδιά του... Ναί... Ὁ Σοῦμπερτ ἀγαποῦσε... Ἡ ἀσσυγκινητὴ ὀμορφία τῆς Καρολίνας δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει ἀσυγκίνητο... Μόλις θρῆσκόταν κοντὰ τῆς ἐνοιῶσε μιά γλυκεία ταραχὴ νὰ τὸν πλημμυρίζῃ ὀλόκληρο... Μὰ κ' ἡ νῆα δὲν φαινόταν ἐντέλως ἀδιάφορη πρὸς τὰ αἰσθητήρια τοῦ μουσουργοῦ... Συχνά, ὅταν τοῦ μιλοῦσε ἡ φωνὴ τῆς ἔπαινε τέτοιους τόνους, ποὺ σπάνια ἴσως τοὺς ἄκουσε ἕνας ταπεινὸς διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ἀπὸ τὴν πρῆγκιπποῦλα μαθήτριά του...

Μὰ ὁ Σοῦμπερτ οὐτὸν τοῦροσε νὰ ὀφθῆσιν τὰ μάτια του πρὸς αὐτήν, οὔτε μάλιστα κἀν πὸς ὁ φλογερὸς ἔρωας, ποὺ εἶχε γεννηθῆ στὴν καρδιά του ἔβρισκε ζυγατόκρινο...

Ἦταν εὐτυχιωμένος ὅμως τοῦ ἀγαποῦσε...

Ἡ περισσότερες ὥρες τῆς ἡμέρας τοῦ θύσαν ἐλευθέρως καὶ τις περνοῦσε γυρίζοντας στὰ γεωτονικά δάση, τῶν ὁποίων τὰ ὠρεὰ τοπέια, μὰ μὴ τὸν ἔρωτά του, ἀποτελοῦσαν γι' αὐτὸν μιά ἀνεξάντλητη πηγὴ ἠμνιεύσεως...

Ἡ ἔποχη ἐκείνη ὑπῆρξε ἡ πιὸ γόνιμη γιὰ τὸ μεγάλο μουσουργό. Ἡ περισσότερες τὸν συνθέσεων ποὺ τὸν ἔκαναν εἰδωλο, χρονολογοῦνται ἀπὸ τότε.

Κάθε Σαββατοβράδι, ὁ Σοῦμπερτ τραβοῦσε γιὰ τὸ γεωτονικό χωριό, ποὺ συμπεριλαμβανόταν κ' αὐτὸ στ' ἀπέραντα ὑποστατικά τῶν Ἐστερχάζου, γιὰ νὰ παρακολούθησιν τὸ γραφικὸ ἔθδομαδιόσκι παινυγῆ, ποὺ γινόταν ἐκεῖ. Οἱ χωριότικοι χοροὶ κ' ἡ χωριότικη μουσικὴ, τὸν γοήτευαν... Ὅταν ἔβλεπε τοὺς νέους νὰ χορεύουν κρατώντας ἀπὸ τὸ χερσὶ τῆς ὠρεάτες χωριόπολλες, πόσο λαχταροῦσε νὰ θρῆσκεται στὴ θέσι τους!

Ἡ Καρολίνα τοῦ ἔφερε αὐτό, ὅπως ἄλλοτε ἔφερε κ' ὅλες τις συνήθειες τῆς ζωῆς του, γιὰτὶ ἐνδιαφερόταν πάντοτε νὰ μαθαίη τὸ κάθε τι ποὺ σχετιζόταν μὲ τὴ ζωὴ του. Κ' ὁ Σοῦμπερτ πάλι δὲν τῆς ἐκρούε τίποτε... Δὲν εἶχε κανένα μυστικὸ ἀπὸ τὴν πολυαγαπημένη του μαθήτριά...

Ἐκεῖνο τὸ Σαββατοβράδι, ὁ Σοῦμπερτ εἶχε πᾶσι, ὅπως πάντα, στὸ παινυγῆ τοῦ χωριοῦ. Καθόταν σ' ἕνα τραπέζι, σὲ μιά ἀπόμειρη γωνίᾳ κ' ἀπὸ κεῖ παρακολούθησε τοὺς χορευτάς μὲ τὰ ὠρεάτα Ὀγγυραδέκια κοστοῦμια τους ποὺ χορεύαν συνθενομένοι ἀπὸ μιά θαυμασία ὀρχήστρα Ἀτσιγγανῶν. Ὅλα τ' ἄλλα τραπέζια γύρω θὰ ἦσαν πιασμένα ἀπὸ παρέες ποὺ γλεντοῦσαν...

Ὁ Σοῦμπερτ εἶχε ἀδείασει τὸ πένιπτο ποτήρι τῆς ἀφριμένης μύρας, ποὺ τοῦ οερθίριξε μιά ροδομάουλη κοπέλλα, ὅταν ἔξωσεν νέντωσε τὰ μάτια του ζαφνισμένος...

Μήπως εἶχε πᾶσι θύμα ὀφθαλμαπάτης;

Ποιά ἦταν αὐτὴ ἡπενταμορφη χωριόποῦλα, ποὺ προχωροῦσε ἀνάμεισ ἀπὸ τὰ τραπέζια καὶ κοττάε ὀλόγυρα σαν νὰ ἔψαχνε νὰ βρῆ κάποιον; Ὡ! δὲν ὑπῆρχε καμμία ἀμφιβολία... Ἦταν ἡ Καρολίνα, ἡ γοητευτικὴ κόρη τοῦ πρῆγκιπτος Ἐστερχάζου.

Οἱ χωριόκοι, ποὺ τῆς εἶχαν ἀναγνωρίσει κιάλας σηκωνόντουσαν ἀπὸ τὰ τραπέζια τους καὶ τῆς ἔκασαν θαυεῖς ὑποκλίσεις. Μὰ γιὰτὶ θρῆσκόταν ἐκεῖ;

Ὁ Σοῦμπερτ ἔτοιμαῖοταν νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ πᾶ νὰ τῆς χαιρετήσῃ... μὰ ἡ Καρολίνα τὸν πρόλαβε...

Τὸν εἶχε δὴ στὸ τραπέζι του καὶ γελαστή, πρόχαρη, ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ του.

—Μὰ πὸς ἦρθατε ἐδῶ; τραυλῖσε ὁ Σοῦμπερτ.

—Γιὰ νὰ σὰς βρῶ, τοῦ ἀπάντησε ἡ Καρολίνα, καὶ γιὰ νὰ εἰσακεδάσω μαζὺ σὰς...
—Μὰ ὁ πατέρας σὰς;...

—Ὁ πατέρας μου δὲν ἔχει τίποτε... Ἐξ ἄλλου λείπει ἀπὸ τὸ πρῶϊ καὶ θὰ ξαναγορῆσιν αἶριο... Ἡ ἀδελφὴ μου ἡ Μαρία ἔχει μόνον πὸς ἦρθα ἐδῶ... Μὰ σὰς ἀφήσουμε τίς συζητήσεις κ' ἄς διασκεδάσουμε...

Ὅλες ἡ κοπέλλες τοῦ μαγαζιοῦ εἶχαν συγκεντρωθῆ γύρω ἀπὸ τὴν Καρολίνα, ἐτοιμῆς νὰ τὴν ἐξυπηρετήσιν, ἀδιαφορώντας γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους πελάτες.

Ἡ Καρολίνα πέταξε μιά γούφατα χρυσά νομίσματα στοὺς Ἀτσιγγανούς τῆς ὀρχήστρας καὶ τοὺς πρόλαβε ν' ἀρχίσουν ἕνα χωριότικο χορὸ, ποὺ ἔμοιαζε μὲ πόλλα.

Κ' ὁ μῆσος, μόλις ἀντήχησαν ἡ πρῶτες νότες, πετάχτηκε ἔπινα κ' ἀφήνοντας τὸν Σοῦμπερτ μόνον στὸ τραπέζι του, ὄρνε νὰ χορεύῃ...

Ἡ χορὸς ἦταν ἐκείνος!... Ἡ τρέλλα!... Ἡ γαρὶ!...

Ὅχι μόνον ὁ Σοῦμπερτ, μὰ καὶ ὅλοι αἱ ἄλλοι θεσάτι, τὴν κοττάεσαν γοητευμένοι, μαγνυτιμένοι ἀπὸ τίς ὑπέροχες κινήσεις τῆς...

Κ' ὅταν πειὰ ἀπόκοιτε, ὅταν πειὰ κουράστηκε, ἔτρεξε ἀνάμειρη κ' ἀνάλαφρη κοντὰ τὸν Σοῦμπερτ κ' ἔπεισε δίπλα του σὲ μιά καρέκλα, φωνάζοντας:

—Δώστε μου νὰ πῶ!

Ὁ Σοῦμπερτ τῆς ἐπροσφερε ἕνα ποτήρι ἀφριμένη μύρα. Μὰ ἡ Καρολίνα δὲν περιορίστηκε μόνον σ' αὐτό...

Ἦπτε καὶ δεύτερο, ἦπτε καὶ τρίτο καὶ τέταρτο.

Ἦπτε ὡστόσο ζελοτήθηκε καὶ τοτε ξαναῶσιξε πάλι νὰ χορεύῃ... Ἦθελε μάλιστα νὰ παρασύρῃ καὶ τὸν Σοῦμπερτ ἀπὸ τὸ χορὸ τῆς, μὰ ἐκεῖνος δει δέχτηκε μὲ κανενα τρόπο, γιὰτὶ κοττάεσαν πὸς θὰ φαινόταν κομικός μὲ τίς ἀδέξιες κινήσεις του...

Ἡ ὠρα ἐπιωμεταῦ περνοῦσε, προχωροῦσε, μὰ ἡ Καρολίνα οὔτε φαινόταν νὰ ἔχη διαθεῖ νὰ ξαναγορῆσιν στὸν πύργο τῆς. Ὁ χορὸς κ' ἡ μύρα τῆς εἶχαν ζαλοῖσι καὶ ἦταν τριοχαρτωμένη καθὼς τρέκλιζε ἐλαφρῶ, ὅταν ἤθελε νὰ περπατήσῃ. Εἶχε φέρε: πειὰ τῆς καρέκλα τῆς πλάσι τῆς καρέκλα τοῦ Σοῦμπερτ κ' ὁ μουσικός ἐνοιῶσε καθὲ τόσο ριγὴ νὰ περνοῦν τὸ καρμὶ του, καθὼς ἀνομπῶσε τὸ σῶμα τῆς στὸ δικὸ του.

Σὲ μιά στιγμή μάλιστα, τοῦ πῆρε τὰ χέρια μέσα στὰ δικά τῆς μὲ μιά τρυφερότητα ποὺ πλημμύρισε τὸ μουσουργό ἀπὸ εὐτυχία.

—Ὡ! πόσο σὰς ἀγάπαι, κύριε Σοῦμπερτ! τοῦ εἶπε.

Τὰ λόγια τῆς ὄμως αὐτὰ, τὰ εἶπε σὲ μιά τέτοια ἀφέλεια, μὲ μῖοσ τέτοια παιδιότικη ἀθωότητα, ὥστε ὁ Σοῦμπερτ δὲν μπόρεσε νὰ φανταστῆ πὸς ἦσαν μιά ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις.

Οἱ χωριόκοι ὅμως εἶχαν ἀρχίσει νὰ σίγουν κουνιρῆς ματιές σ' αὐτὸ τὸ ζευγάρι.

Πὸς; Ἡ κόρη τοῦ πρῆγκιπτος Ἐστερχάζου καταδεχόταν νὰ σφίγγῃ μῖοσ στὰ χέρια τῆς τὰ γέρια ἐνὸς ἀγνωστοῦ, ἐνὸς ταπεινοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἀπὸ τὸ ντυσίμω του ἔδειχνε πὸς δὲν εἶχε οὔτε τὸν παραμικρὸ τίτλο εὐγενείας;

Μὰ ἡ Καρολίνα δὲν ἔδινε καμμία προσοχὴ στὶς ματιές τῶν χωριόκων.

Ὅτε τίς ἀντιλαμβανόταν κἀν...

Ἦταν ἀφοσιωμένη ὀλη στὸ γλυκὸ αἰσθημα ποὺ τὴν πλημμύριζε τῆ στιγμή ἐκείνη...

(Ἀκολουθεῖ)

